

sad lige ubevægelig henne i Sofaen som tavs Iagt-tager og berørtes ikke af Fortryllelsen.

»Ja!« sagde Jørgen, da han havde faaet Sedlen tilbage og igen forvaret den i Tegnebogen. »Det er sært at tænke paa, at man for saadan en sølle Lap halvsnavset Papir kan gøre en Rejse til Rom og høre en Messe i Peterskirken og rejse tilbage over Paris og London. Det er dog et Stykke Vej. Men forresten . . . det er ikke allermest de fnattede Skil-linger, jeg er glad for. Men det er det, at D'hr. Professorer og Konferensrødder altsaa nu har været nødt til at give mig Legatet af Hensyn til den offentlige Mening. Ellers havde de saamænd nok ladet være! Det betyder dog noget — ikke sandt? — at en musikalsk Haleneger som Professor Mar-tens nu har maattet krybe til Korset og anerkende mit Talent. Pengene kunde det endelig ha'e været lige meget med!«

»Skab dig nu ikke, Jørgen!« sagde hans Kone. »Hvormange Gange har du ikke allerede haft den Seddel oppe, bare for at glo paa den? Men det manglede ogsaa blot, at vi ikke skulde være glade for saa mange Penge.«

»Har jeg sagt det? Det er dejligt at føle sig som Millionær engang. Og det første, vi skal købe, Maja — veed du, hvad det er? Det er en ny Hat til dig! Jeg vil ikke længer se dig med den gamle Bør!